

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **D. T. N.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51
Vyšní Lhoty 234

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 12. 2025 č. j. OAM-944/VL-VL12-VL11-
PZ2-2025 ve věci zajištění v zařízení pro zajištění cizinců

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že žalobce je podle § 46a odst. 1 písm. e)

Shodu s prvopisem potvrzuje I.M.

zákonu č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Doba trvání zajištění byla podle § 46a odst. 5 zákona o azylu prodloužena do 16. 2. 2026. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neurčité a právně vadné. K tomu odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 9. 2025 č. j. 62 Az 28/2025-20, z něhož citoval a uvedl, že nebude-li mu mezinárodní ochrana poskytnuta, bude přezajištěn dle zákona o pobytu cizinců a samotná realizace případného vyhoštění proběhne dle zákona o pobytu cizinců, nikoliv dle zákona o azylu. Dále žalobce namítal, že žalovaný dostatečně neposoudil v rámci prodloužení doby zajištění možnost uložení zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu. Uvedl, že má nadále zajištěno ubytování na adrese X, byt číslo X. Neobstojí tak argument žalovaného ohledně nestabilního zázemí. Má tak dlouhodobě zajištěnou adresu, na které může pobývat. Žalovanému dále nic nebrání v tom, aby jej přemístil do pobytového střediska. Nemá zájem volného režimu v pobytovém středisku zneužívat. Tím by mohla být dodržena ohlašovací povinnost dle § 47 odst. 1 zákona o azylu, neboť má-li zajištěné bydlení, případně pobytové středisko, bude pro správní orgány i soud nadále dosažitelný, a tedy lze předpokládat, že s nimi bude spolupracovat. Nemožností uložit zvláštní opatření se žalovaný nezabýval řádně, úvaha žalovaného je velmi stručná, formalistická a nepřezkoumatelná. Žalobce poukázal na to, že v zařízení pro zajištění cizinců neměl žádné kázeňské problémy. Naopak opakovaným prodlužováním zajištění se velmi zhoršil jeho zdravotní stav. Upadá do deprese, opakovaně trpí silnými migrénami. Má za to, že jsou zde dány důvody, aby bylo využito zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu. V žalobě žalobce rovněž poukázal na mimořádnost institutu zajištění cizince. Uvedl, že zajištění musí být účelné, přičemž pokud zajištění nenaplňuje svoji funkci a se zřetelem ke sledovanému cíli, ztrácí na přiměřenosti, pak přestává být oprávněné. V tomto případě je jiné prodloužení zcela nestandardní a nelze jej „trestat“ za skutečnost, že jeho žaloba ve věci mezinárodní ochrany podaná u Krajského soudu v Ostravě není pravomocně ukončena a nelze jen z tohoto titulu prodlužovat jeho zajištění až na maximální dobu 180 dnů. Žalobce prohlásil, že pokud by bylo využito některé ze zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu, jistě by je dodržoval. Má za to, že veřejný zájem na dodržování právních předpisů stěží vyvažuje újmu, kterou mu zajištění způsobuje. Prohlásil, že na území České republiky nehodlá páchat trestnou ani jinou protiprávní činnost a nehodlá jakýmkoli jiným způsobem narušovat veřejný pořádek.

2. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož citoval. Z rozhodnutí je dle žalovaného jasné seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů shledal naplnění podmínek pro zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců stanovených v § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a přezkoumatelným způsobem uvedl také jednotlivé skutečnosti z předchozí pobytové historie žalobce, z nichž vycházel a které nenasvědčují tomu, že by se jednání žalobce mělo do budoucna zásadním způsobem změnit a proč v případě žalobce nelze přistoupit k uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. Tvrzení žalobce, že je připraven pobývat na soukromé adrese, neobstojí.
3. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě soud rozhodl

bez nařízení jednání, a to v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu, neboť žalobce nařízení jednání nenavrhl.

4. Ze správního spisu se podává, že rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ze dne 18. 8. 2025, které téhož dne nabylo právní moci č. j. KRPB- 165663-27/ČJ-2025-060022-SVZ bylo rozhodnuto o zajištění žalobce podle § 124, odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění byla stanovena na 80 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, to je od 16. 8. 2025 do 3. 11. 2025. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ze dne 18. 8. 2025 č. j. KRPB-165663-25/ČJ-2025-060022-SV bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace v délce 3 let. Důvodem byl jeho pobyt na území České republiky bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Žalobce do protokolu o výsledku před orgány policie dne 17. 8. 2025 uvedl, že z Vietnamu odcestoval v roce 2020 do Ruska a následně v roce 2021 na Ukrajinu. Z Ukrajiny vycestoval do Polska. Na území Polska vstoupil 15. 9. 2023. Následně odcestoval vlakem do České republiky. Zde přijel 1. 10. 2023. Stálou adresu v České republice nemá. Neměl v České republice práci, žebrol na ulici a pak si našel práci na stavbě. Pobývá různě u Vietnamců a v jejich restauracích. Během policejní kontroly v restauraci v Brně se žalobce ukryl v úložném prostoru postele. K tomu žalobce sdělil, že je v České republice nelegálně a bál se. Policejní hlídce následně uvedl i jinou totožnost s tím, že si myslel, že ten druhý Vietnamec má povolený pobyt, a tak se za něho vydával, aby ho policie nezadržela. K návratu do vlasti uvedl, že mu v tom nic nebrání, nic mu tam nehrozí, ale chtěl by zpět na Ukrajinu. Dne 21. 8. 2025 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky. Rozhodnutím ze dne 22. 8. 2025 č. j. OAM-944/VL-VL12-VL14-Z-2025 byl žalobce zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu v zařízení pro zajištění cizinců, doba trvání zajištění byla podle § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovena do 8. 12. 2025. Proti tomuto rozhodnutí žalobce nepodal žádný opravný prostředek. Následně žalovaný rozhodnutím č. j. OAM-944/VL-VL12-VL15-PZ-2025 ze dne 28. 11. 2025, které nabylo právní moci dne 1. 12. 2025, prodloužil dobu zajištění žalobce podle § 46a zákona o azylu z důvodu stále probíhajícího správního řízení ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to do 3. 1. 2025. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě. Rozsudkem ze dne 19. 12. 2025, který nabyl právní moci 23. 12. 2025 č. j. 74 Az 9/2025-19 zdejší soud žalobu zamítl.
5. Ze správního spisu se dále podává, že rozhodnutím ze dne 6. 10. 2025 č. j. OAM-944/VL-VL- 12-HA15-2025 žalovaný žalobci neudělil mezinárodní ochranu. Proti uvedenému rozhodnutí žalobce podal 30. 10. 2025 žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě. Z informačního systému zdejšího soudu se podává, že o žalobě žalobce zatím není rozhodnuto.
6. Podle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu

Shodu s prvopisem potvrzuje I.M.

k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

7. Podle ust. § 47 odst. 1 zákona o azylu zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutí ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.
8. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu, ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dnů.
9. V žalobou napadeném rozhodnutí ze dne 29. 12. 2025 č. j. OAM-944/VL-VL12-VL11-PZ2-2025 žalovaný rozhodl o prodloužení doby trvání zajištění do 16. 2. 2026. Z rozhodnutí je zřejmé, z jakého skutkového stavu žalovaný vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je právně posoudil, tedy i jaké důvody jej vedly k prodloužení doby zajištění žalobce a proč toto další zajištění bylo nezbytné. K tomu soud poznamenává, že judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že rozhodnutí o prodloužení zajištění je nutno chápat jako rozhodnutí obsahově navazující na rozhodnutí o zajištění. Cizinec je s předchozím rozhodnutím o zajištění i s obsahem spisového materiálu detailně seznámen, proto není nezbytné okolnosti týkající se vydání rozhodnutí o zajištění při rozhodování o prodloužení délky zajištění detailně znovu popisovat; postačí stručné shrnutí dosavadního průběhu řízení a uvedení důvodů, pro které byl cizinec původně zajištěn. Za nezměněných skutkových okolností budou důvody pro trvání zajištění zpravidla shodné, jako byly důvody popsány v prvním rozhodnutí o zajištění cizince, proto na něj postačí v odůvodnění v podrobnostech odkázat (viz rozsudky NSS č. j. 1 As 90/2011-124, č. j. 2 As 115/2013-59). Uvedené lze vztáhnout i na rozhodnutí žalovaného v posuzované věci. Dle názoru soudu v souladu s ustálenou judikaturou žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůvodnil prodloužení zajištění nezměněnými skutkovými okolnostmi od vydání prvního rozhodnutí o zajištění žalobce s výjimkou skutečnosti, že v mezidobí vydal rozhodnutí č. j. OAM-944/VL-12-HA15-2025 ze dne 6. 10. 2025, jímž žalobci neudělil mezinárodní ochranu. Dne 30. 10. 2025 proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě a jak výše uvedeno, o této žalobě zatím nebylo rozhodnuto. Žalovaný v napadeném rozhodnutí objasnil konkrétní okolnosti ve vazbě na pobytovou historii žalobce. Poukázal na to, že žalobce vstoupil do Schengenského prostoru 15. 9. 2023 z Ukrajiny, kde předtím dlouhodobě pobýval. Do České republiky přicestoval 1. 10. 2023 z Polska a od té doby se v České republice nacházel nepřetržitě. Na území České republiky vstoupil nelegálně, dlouhodobě zde nelegálně pobýval, a to vědomě. Před Policií České republiky se navíc během kontroly prostorů restaurace vědomě ukrýval a následně Policii České republiky vědomě uváděl v omyl stran své totožnosti, a to s cílem utajit svůj nelegální pobyt. Kromě pobytových pravidel svými nelegálními pracovními aktivitami během pobytu v České republice nerespektoval ani pravidla upravující otázku zaměstnanosti cizinců na území České republiky. Žalovaný dále vycházel ze zjištění, že žalobci bylo Policií České republiky uloženo správní vyhoštění, dále ze zjištění, že žalobce v České republice nemá žádnou stabilní adresu, v jeho vlasti mu nic nehrozí, nic mu v návratu do Vietnamu nebrání. O udělení mezinárodní ochrany požádal až po zadržení Policií České republiky, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Žalovaný poukázal také na to, že z výpovědi žalobce v rámci správního řízení dle zákona o pobytu cizinců

Shodu s prvopisem potvrzuje I.M.

nevyplynulo naprosto nic, co by mu v případě, že by měl o podání žádosti skutečný zájem, bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu v České republice před jeho zadržením a umístěním do zařízení pro zajištění cizinců, když zde přicestoval již dne 1. 10. 2023 a o ochranu neusiloval ani v Polsku, ač k tomu měl během své cesty do České republiky příležitost. Žalovaný dospěl k závěru, že z jednání žalobce je zcela zřejmé, že svou žádost o mezinárodní ochranu v České republice podal toliko ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci vyhoštění, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se po jeho zajištění stala reálnou, a že pokud by k jeho zajištění Policií České republiky nedošlo, sám by tento krok v České republice nikdy neučinil. Akcentoval to, že před Policií České republiky se vědomě ukrýval a následně ji i vědomě uváděl v omyl stran své totožnosti, a to s cílem setrvat na území. Soud souhlasí s žalovaným, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla žalobcem podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, a souhlasí i s jeho závěrem, že nelze účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu. I dle názoru z jednání žalobce je zřejmé, že nelze oprávněně očekávat, že by se na jeho jednání cokoli změnilo a byl by správním orgánem k dispozici v případě, že by mu bylo uloženo některé ze zvláštních opatření. Nadále zde i dle názoru soudu není žádná záruka, že by žalobce plnil všechny povinnosti spojené se zvláštním opatřením a se správními orgány spolupracoval, přestože formálně deklaruje opak. V napadeném rozhodnutí se žalovaný v dostatečné míře vypořádal s nemožností aplikace zvláštních opatření uvedených v § 47 zákona o azylu.

10. Co se týká samotného prodloužení zajištění žalobce dle § 46a odst. 5 zákona o azylu, vzal v této souvislosti v úvahu zejména skutečnost, že již vydal rozhodnutí ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany č. j. OAM-944/VL-VL-12-HA15-2025 ze dne 6. 10. 2025. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce 30. 10. 2025 žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, přičemž o této žalobě zatím nebylo rozhodnuto. Dále vycházel ze skutečnosti, že v souladu s ust. § 32 odst. 6 zákona o azylu je krajský soud povinen žalobu žadatele umístěného v zařízení pro zajištění cizinců proti rozhodnutí žalovaného ve věci mezinárodní ochrany projednat a rozhodnout přednostně a s nejvyšším urychlením, nejpozději do 60 dnů ode dne, kdy podaná žaloba bude prostá vad a bude mít všechny náležitosti. Vzhledem k tomu, že od podání žaloby proti rozhodnutí žalovaného dne 30. 10. 2025 nezbývá z maximální délky soudního řízení žádný den a krajský soud o podané žalobě zatím nerozhodl, dospěl za tohoto stavu k závěru, že je nucen znovu prodloužit lhůtu pro zajištění, a to vzhledem ke zbývajícím maximální možné době zajištění o 44 dnů, tedy do 16. 2. 2025 s tím, že kdykoliv vyvstanou důvody pro ukončení zajištění, bude žalobce bez zbytečného odkladu ze zajištění propuštěn (§ 46a odst. 12 zákona o azylu). Soud zastává názor, že žalovaný nevybočil z mezí správního uvážení, napadené rozhodnutí je i v této části dostatečně a přezkoumatelně odůvodněné. Tvrdil-li žalobce v žalobě, že v důsledku zajištění se zhoršil jeho zdravotní stav, opakovaně trpí silnými migrénami, upadá do deprese, krajský soud je nucen konstatovat, že žalobce k těmto svým tvrzením nic nedoložil a svá tvrzení ničím ani neosvědčil.
11. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí je zcela v souladu se zákonem, je přezkoumatelné. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
12. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému

Shodu s prvopisem potvrzuje I.M.

prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 27. ledna 2026

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně